

Evangelikus hírmondó

2013.– Karácsony

A tési evangélikus egyházközség lapja

XI. évf. 3. szám

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Készülünk karácsonyra

„Csendesedjetek el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten. Magasztalnak a népek...”

(Zsolt 46:11)

Ezekben a napokban nagyon sok tennivalónk van, a legtöbb ember készül karácsonyra. De hogyan?

Tervezni és szervezni kell, pénzt és időt beosztani, munka után zsúfolt üzletekben vásárolni. Aztán mire megérkezünk az ünnephez, elfogy az erő, kiürül a pénztárca, kimerülten próbálunk illedelmesen viselkedni, és sokan el is felejtkeznek arról, hogy karácsony az Úr Jézus Krisztus születésnapja.

Ebben a hangos, kapkodó időben Isten különös szeretettel figyelmeztet: csendesedjetek el, és tudjátok meg, hogy én vagyok Isten! S aki elolvassa az egész zsoltárt, megtudja belőle, hogy

- Isten az üdvtörténet Ura. Neki szép terve van ezzel a világgal. A gonoszság erői próbálják ezt megghiúsítani, de éppen karácsony csodája mutatja: Isten Jézus Krisztus személyében utánunk jött, hogy segítsen rajtunk.
- Isten a történelem Ura is. Sokszor úgy tűnik, hogy a pénz, a hatalom, a hazugság diadalmaskodik, de mi tudjuk, hogy a kormány Isten kezében van.
- És Isten a mi személyes életünk Ura is. Ő a mi erős várunk, biztos oltalmunk. Aki ismeri Őt, és bízik Benne, annak minden körülmények közt békessége van. Őt megismerni ebben a csendben lehet.

Legyenek hát csendes adventi estéink, akár egyedül, akár családban élünk, amikor ha röviden is, de magasztaljuk Őt, figyeljünk igéjére, lássuk meg nagy tetteit – köztük azt is, hogy karácsonykor Jézusban egészen közel jött hozzánk Isten.

Készüljünk karácsonyra másként, mint a világ! Az Isten előtti csendben az is hallható lesz, amit a lármában és rohanásban nem hall meg az ember. Így közelebb kerülünk Istenhez, egymáshoz, és önmagunkhoz is.

Csak légy kissé áldott csendben:

Magadban békességre lelsz,
Az Úr – rendelte kegyelemben
Örök, bölcs célnak megfelelsz!

Cseri Kálmán

Kezében tart

Mint meggyötört, elárvult falevelet a szél,
Úzött vadként sodor az ár...
Úttalan utakon, tüskés bozótok között visz,
Életed szekere veszélyes helyeken jár.
Lelked belegörnyedt, szíved elalélt,
Kiáltani sincs erőd, s ha tennéd is,
Ki nyújtaná feléd kezét?

E reménytelen pusztaságban
Valaki gondol veled,
Azt várja, hogy nyújtsd ki felé kezéd!
Csak egy szívből jövő sóhajást küldj neki,
Ő azonnal jön, s életed kezébe veszi.
S örökre ott tart, hogy boldog legyél végre,
Nincs már más dolgod, mint
Megmaradni Isten jóságos kezébe'.

Ferenczi Gyuláné

Karácsonyi mese felnőtteknek

A kis csillag a milliárdnyi többi között állt fenn az égen. Végtelenül messzi kis fehér pont volt csupán. Senki sem vette észre - éppen ez volt bánata. Hajnalban nem az ő fénye világított a legerősebben, nem ő volt az Esthajnalcsillag. A Nagy Medve sem ő.

Amikor látta, hogy a betlehemi istálló feletti csillag milyen erősen fénylik, ezt gondolta: - Én is szeretnék egyszer így világítani! Egyszer ott állni az istálló felett, ahol a gyermek megszületett! De a Föld nagyon távol volt. A gyermek a jászolban mégis meghallotta kívánságát. És a sok-sok más csillag között a kis csillagot is meglátta.

Ezután a következő történt: a kis fehér pont lassan kezdett kiválni a Tejútból, és süllyedt mélyebbre, egyre mélyebbre. Ahogy egyre ereszkedett, úgy lett mindig nagyobb és nagyobb. Már olyan nagy lett, mint egy kéz, öt sárga csóvaszerű nyúlvánnyal. Úgy nézett ki, mint egy igazi csillag. És ekkor nagy csöndben leereszkedett egészen az istállóig. Odacsücsült a jászol szélére, de kissé ijedtnek látszott. Mária, aki éppen aludt, csodálkozott, hogy egyszerre mégis milyen világos lett.

- Karácsony van - mondta a gyermek a csillagnak -, kívánhatsz valamit. Tudom, hogy van egy nagy kívánságod.

A kis csillag látta a gyermek arcát, amint éppen rámosolygott.

- Nincs semmi kívánságom - mondta a kis csillag, egyáltalán nem szerénységből. Valóban elfelejtette, amit korábban oly nagyon kívánt magának. - Egyet szeretnék csak - mondta ki végül. - Hadd maradjak itt, a közeledben, ahol téged láthatlak. Mindig melletted szeretnék lenni. Maradhatok?

- Igen - válaszolta a gyermek. - De csak úgy maradhatsz velem, ha elmész. El az emberekhez, akik itt laknak a Földön. S ha elmondod nekik, hogy láttál engem.

- Az emberek nem fogják megérteni az én nyelvemet, s nem fognak hinni nekem - mondta a kis csillag. - És ... hogyan jutok el hozzájuk? Mind a házukban vannak. Az ajtók zárva, s olyan hideg van. - Épp azért, mert hideg van, neked kell odamenned és felmelegítened őket. Az ajtók? Én magam fogom azokat kinyitni. Én is ott leszek azoknál az embereknél, akikhez te elmész.

A kis csillag hallgatott. Még kisebbnek érezte magát, mint korábban. Amikor a gyermek látta, hogy a csillag szomorú, rámosolygott:

- Ha rászánod magad, ajándékozok neked valamit. Minthogy öt csillag-ágad van, öt dologgal ajándékozlak meg téged. Ahova elmész, ott mindig világos lesz. Az emberek meg fogják érteni beszédedet. Meg tudod majd érinteni a szívüket. A szomorúakat fel tudod majd vidítani, s végül a békétleneket ki tudod engesztelni.

- Megpróbálom! - mondta a kis csillag. Ahogy indulni készült, érezte, hogy a fényből, amely a gyermeket körülvette, egy kevés ő mellé is szegődött. Egy kevés a melegségből és az örömből s az ő békéjéből. A istálló fölötti kis csillag továbbra is apró és fénytelen maradt, láthatatlanul vándorolt a Föld fölött. Vitt viszont egy titkot magával, amelyről a többi csillag semmit sem sejtett: rá mosolygott a gyermek, s őt küldte útra. Hitet adott neki, hogy miért, alig tudta felfogni.

Épp hogy elindult, egy kunyhóhoz ért. Egy öregasszonyt talált ott, az asztalra könyökölve. Alig vette észre, olyan sötét volt a házban.

- Jó estét! - köszönt a kis csillag. - Sötét van itt nálad. Bejöhetek?
- Nálam mindig sötét van - mondta az öregasszony. - Még akkor is, ha fényt gyűjtök. Vak vagyok. De kerülj beljebb, akárki vagy is.

- Köszönöm - mondta a kis csillag, s leült az asztalhoz az asszony mellé. S amint ott ültek, a csillag elmesélte

hosszú útját az égből, s azt, amit Betlehemben átélt. Olyan szépen mesélt, hogy az asszony azt mondta: - Mintha én is látnám a gyermeket a jászolban. De hát én vak vagyok, s a gyermek is messze van. Ha nálam maradsz, akkor világosabb lesz. Maradj nálam, akkor nem leszek annyira egyedül. - Te már soha többé nem leszel egyedül - mondta a csillag. - A gyermek fénye most már mindig nálad marad! De milyen különös is ez a fény: csak akkor tudod megtartani, ha tovább ajándékozod. - Értem - mondta az asszony.

Miután elbúcsúztak, az asszony bezárta kunyhója ajtaját, s elindult a mezőkön keresztül. Úgy ment, mint bárki, aki lát. Az úton előtte ott volt a fény. Az a fény, amit a világtalanok is látnak. A kis csillag boldog volt. Még sok ajándékot kellett szétosztania, s a karácsonyestnek sem volt még vége. De nem ért a dolga végére. Még ma is ott vándorol a Föld fölött. Esténként a csillagos égen meg tudom neked mutatni, hogy valamikor hol volt. De hogy ma hol van, azt nem tudom. Azt viszont tudom, hogy azokhoz mind elmegy, akik kívánnak valamit. Az asszony azt kívánta, hogy csak annyira lásson, hogy útra tudjon kelni. De maga a kis csillag is, ma is még csupán egy kis fehér pont lenne az égen, ha nem lett volna egy nagy-nagy kívánsága.

Kisdedként is Isten

Szeretnék először valami olyat mondani, ami ünneprontásnak tűnik, hogy aztán annál méltóbban tudjuk ünnepelni karácsony királyát, a mi hatalmas Üdvözítőnket, Aki az Úr Krisztus. Valaki azt írja, hogy a keresztyéneknek is van egy aranyborjújuk. Egy bálvány, akit az élő Isten helyett imádnak. Ez pedig a betlehemi kisded, a Jézuska – így becézve – vagy Kisjézus. Őt belefektetik a bölcsőbe, szépen feldíszítik, és örök gyermekségre ítélik. Így tudniillik sokkal kényelmesebb nekik. Mert így olyan kis aranyos marad. Olyan kis tehetetlen, tedd ide – tedd oda, akivel azt csinálnak, amit akarnak, és nem Ő rendelkezik velük. Ki van szolgáltatva tisztelőinek, akik maguk szabják meg a tisztelet határát. Évente egyszer összejönnek a bölcsője körül, egy kicsit elérzékenyednek, egy nagyot esznek, gyönyörködnek göndör fürtjeiben, aztán mennek vissza a dolgukra. Maradnak pontosan olyanok, mint azelőtt voltak: hajszolják magukat, és ölik egymást. Egy év múlva, a kisded születésnapján megint körülállják bölcsőjét, eléneklik minden évben ugyanazt a dalt, aztán megint magára hagyják egy évre a Jézuskát is, meg egymást is.

Vajon nincs közel a valósághoz ez a kissé ironikus leírás? Nincs benne sok olyan részlet, ami sajnos jellemző a mi karácsonyi ünneplésünkre? Amikor hallgatjuk az előadót: Szent Fiú aludjál – az jutott eszembe, nem ez a mi szívünk vágya? Úgy elaltatni a kisdedet, hogy jövő karácsonyig lehetőleg fel se ébredjen, és ne zavarja az életünket. Hiszen már az első karácsonykor sem volt számára hely, csak egy bűdös istállóban. Ott kellett világra hoznia Máriának első gyermekét. És ma is ki lehet akasztani a táblát mindannyiunk életére: „Telt ház, nincs hely!” Nem fér bele Jézus. Ezért csinálunk magunknak Jézuskát.

Jézus Krisztus nem azt várja, hogy mint örök kisdednek tegyünk szívességet azzal, hogy évente megünnepeljük a születésnapját, hanem azt, hogy mint mindenható Istennek tegyünk tiszteletet úgy, mint a bölcsék, azzal, hogy szívből imádjuk Őt, hogy őszintén megalázzuk magunkat előtte, és egész életünkön át engedelmessékedünk neki.

Karácsonyt az ünnepli méltóképpen, aki tudja, hogy Kit ünnepel. Aki tudja, hogy Kit ünnepel karácsonykor, az a hétköznapjainak legnagyobb sötétjében is tud örülni neki. Aki tudja, hogy Kivel találkozhat karácsonykor, annak az élete megváltozik Jézus közelében. Az másként megy el tőle, mint ahogy megérkezett. Az a világ világosságával találkozott, és ő maga is világítani kezd, és áldássá lesz mások számára. Ezt csinálták a pásztorok, ez történt a bölcsékkel, és ez történik ma is mindazokkal, akik a hitelenség sötétjéből megérkeznek Jézushoz, Tőle új éltet kapnak, és más emberekként mennek tovább.

Gondolatok Óév napján

Cseri Kálmán

Nem mindenki szereti az esztendő utolsó napját. Ugyanis jelzi az idő múlását: megint eltelt egy év. Igen, öregebbek lettünk, közelebb kerültünk halálunkhoz.

Az évforduló emlékeztet a múltunkra is, melyről Thomas Mann ezt írja: „Mélységes mély a múltnak kútja.” A múlt pedig hordoz fájdalmakat, sebeket, terheket is.

Sokan úgy érzik, hogy a pezsgőzés, mulatás, dudálás, kiabálás a legelviselhetőbb módja az évforduló túlélésének.

Az emberi élethez természetesen tartozik hozzá a jókedv, ezzel nincs is semmi baj. De mindennek rendelt ideje van. „Nevetés közben is fáj a szív” - olvassuk a Szentírásban. Valamit kezdeni kell az elmúlt év, és egyáltalán az élet hiányaival, mulasztásaival, és mondjuk ki: bűneivel is.

Az orvosok, lélekgyógyászok, lelkipásztorok egyre többet beszélnek arról, hogy a testi és lelki kérdések, területek összefüggnek és hatnak egymásra. A lelki gondok, terhek megbetegíthetik a testet is. Népünk, társadalmunk jelentős részének gyógyulásra van/lenne szüksége, lelki és testi értelemben is.

Gyermekkoromban különös óév estéket éltem át. Nem kapcsoltuk be a televíziót, hanem egész este játszottunk, beszélgettünk. Éjfélhez közeledve körbeült a család, keresztyén dalokat énekeltünk, olvastunk a Bibliából. Az utolsó percekben leoltottuk a villanyt, csak gyertyák égtek és csendben megvártuk, hogy az óra éjfélre üssön. Miközben beszűrődtek a szobába a szirénahangok, a távoli harangzúgás, csendes elénekeltek a Fohász című éneket:

Mi hozzád von, ó add meg azt.
Vedd el, mi tőled elszakaszt,
Magamtól vedd el önmagam,
Add, hogy tiéd legyek Uram.

Minden mi jó, csak Tőled jó
Szépség jóság, hűség erő.
Ó, add, hogy én is jó legyek,
Hú engedelmes gyermeked.

Feledhetetlen hangulata volt ennek az éjszakának. Akkor még nem volt önálló hitem, nem ismertem az istenkapcsolat erejét, gazdagságát, de éreztem, hogy fontos, szükséges az életet komolyan venni, hogy számot kell adnunk dolgainkról. Le lehet tenni terheket és érdemes újat kezdeni.

Később, amikor az Örökkévaló megajándékozott egy igazi metamorfózissal, újjászületéssel megízleltem az isteni kegyelem és irgalom értékét. Pilinszky János írta:

„Az a baj veletek, hogy ti azt gondoljátok, az életben problémák vannak, és megoldásokat kell találni. Valójában az életben tragédiák vannak, és irgalomra van szükség.”

Igen, isteni irgalomra, könyörületre, szeretetre van szüksége minden embernek. Kedves Hallgató, ne élj e nélkül.

Szeverényi János

Mi újság van (egy)házunk táján?

- ☼ November 24-én, vasárnap ünnepi istentisztelet keretében adtunk hálát megújult parókiánkért és temetőnkért. A szeretetvendégség során jó volt megtapasztalni gyülekezetünk összetartozását, örömmel gondolunk vissza a jó hangulatú, baráti beszélgetésekre, az ízletes ételekre, hálásan köszönjük az asszonytestvéreknek a sok finom süteményt!
- ☼ Advent második hetében öten evangélizáción vettünk részt a bakonycsérnyei gyülekezet meghívására. Széll Bulcsú kispesti lelkész hirdetett igét, akit néhány évvel ezelőtt Tésen is hallhattunk már.
- ☼ A novemberi hírlevélben írt köztemető kialakításával kapcsolatban gyülekezetünk azon a véleményen van, hogy az Önkormányzat területünkön jelölje ki azt a minimális részt, melyen köztemetőt köteles létrehozni, a többi maradjon egyházi fenntartásban.
- ☼ Falukarácsony: december 22-én, vasárnap 15.30-kor a Kultúrházban. Az evangélikus gyerekek ismét egy kedves jelenetet játszanak el nekünk.
- ☼ Ünnepi alkalmaink :
  - december 24., Szenteste 18.00 órakor istentisztelet a templomban.
  - December 25., Karácsony első napján délután 2 órakor úrvacsorai istentisztelet a gyülekezeti teremben
  - December 26., Karácsony második napján délután 2 órakor istentisztelet a gyülekezeti teremben
  - December 29. vasárnapi istentisztelet 2 órakor
  - December 31., óév este 18.00 istentisztelet a gyülekezeti teremben
  - December 31., óév este 19.00 órától kifulladásig ifjúsági Szilveszter a parókián
  - Január 1. újév napján délután 2 órakor úrvacsorai istentisztelet a gyülekezeti teremben